

Alexandrina

1549 tél, Senoria.

- Reggeli! – dörrent végig a várbörtön kőfolyosóján egy érces, mély hang.

Hívogató.

Egy jól begyakorolt, taktikai vetődéssel gurultam le a priccsemről, hogy kíméljem sajgó bal oldalamat. Előző nap is megverték. Ahogyan az azt megelőzőn is. Semmi új, semmi rendkívüli. Ezúttal gyorsan végeztek... néhány jól irányzott rúgás a bordáimra, pár parasztlengő az arcomra. A kicsattant ajkaimhoz nyúltam. Tulajdonképpen szolid, királyi teadélután volt ez az első alaposabb „*leápolásomhoz*” képest.

Vicces.

Egész életemben azt hittem, hogy Senoria uralkodójának elsőszülöttjeként senki sem mer majd kezet emelni rám.

Tévedtem.

- Nem vagyok éhes. – Dűnnyögtem inkább magamnak, mint az őrnek. Mire a gyomrom egy nőket megszégyenítő öblös morgással felelt. A falak között visszhangozva az egész cellasor hallhatta.

- Áruló. – Sziszegtem, aztán megérkezett az ebéd. Lendületlen ívben repült át a rácson, és nagyot koppant mellettem a kövön.

- Minő változatosság. – pillantottam megvetően arra a nyomorúságos cipóra, ami három hete minden áldott nap meglátogatott. Cezaisra mondom, mintha napról napra keményebb lenne.

- Egyél! - mordult rám az őr, egy foghíjas, börmellvértet viselő alak. Bozontos, umbraszín tincsei úgy lógtak ki a sisakja alól, mint engedetlen szalmaszálak a boglyából.

- Köszönöm.

Az ajtó felé léptem, de megint elkéstem. Egy fakupa landolt mellettem, áttetsző tartalma szétfröccsent a kőpadlón. Felesleges volt az előző esti erőfeszítem. Oldalra pillantottam arra a kis mélyedésre, amit nagy gonddal vájtam a kőbe, remélve, hogy a kupa ismét oda esik.

Nem így lett.

Vagy észrevette, vagy csak megunta mindig ugyanoda lökni. Mohón felkaptam a poharat, és lenyalogattam a peremén maradt cseppeket. Az őr tekintete koszként tapadt ajkaimra, miközben igyekeztem a földről is fellefetyelni a kiömlött kútvizet. Arcán kaján vigyor terült el.

- Csak nem szomjas, fennnség...? – nyújtotta el undorító hosszúságúra az utolsó szót.

- Ugyan – emeltem fel a fejem. – Ne fáradjon miattam. Nem panaszkodom az ellátásra.

Minden megmaradt önbecsülésemet összeszedve mosolyogtam vissza rá.

- Pimasz kis cafrika! – sziszegte. – Újabb verést akarsz?

- Nem, köszönöm. A világért sem fárasztanám. Egy magafajta... - vezettem végig tekintetemet undorral a testén. – biztosan nagyon elfoglalt. – Biccentettem a kezében tartott cipós tálcára.

Csettintett a nyelvével, aztán egy jól irányzott köpettel jutalmazta meg mezítlábas lábfejemet, mielőtt odébbállt. Amint eltűnt a folyosó végén, visszarogytam a sarokba, és fejemet a térdeimre hajtottam. Vártam, hogy megszűnjön a remegés.

- Ha már úgyis megvernek, legalább én is érezzem jól magam – dűnnyögtem magam elé, kétségbeesetten próbálva bátornak és töretlennek tűnni.

Néha már-már el is hittem, hogy az vagyok. *Néha*.

Csak így maradhattam ésnél. Felnéztem a falra akasztott gyertyatartóra, melynek gyenge fénye homályosan derengve világította be a nyirkos kőlakosztályt.

A várbörtönben az élet már csak ilyen. Még egy hercegnőnek is. A fények tompák, a levegő dohos, az élelem kevés. Boldogságtól mentesek a mosolyok és félelem rejtőzik minden sarokban. De ha mást nem is, egy dolgot biztosan tudok: Ez a hely úgy pusztítja el a lelket, ahogy a faggyúgyertya lángja a tehetetlen kanócot.

Hajnalban fojtott, örömtelen nyögések zaja ébresztett álmomból.

Az időérzésem még az első héten megszűnt, hiszen idelent nem voltak ablakok. Nem is volt rá szükség. A napszakok éppoly lényegtelennek tűntek, mint ahogyan az is, hogy világos van odakint, vagy épp sötét.

Beragadt, engedetlen szemeimet dörzsölgetve lábra kecmeregtem. A folyosóról beszűrődő félhomályt követve botorkáltam el a rácsokig. A túloldalon árnyak mozogtak. Éjszaka lehetett már. Az őrsváltás is megtörtént.

- Francos időérzék... - Dűnnyögtem, a zaj forrását keresve.

A szemközti cellából jött a hang. Vendége - mint pár napja megtudtam - egy tolvajláson kapott szolgálólány volt. Zavaros árnyékok kavargtak a folyosón. Egymásba gabalyodva másztak végig a köveken és vonták feketeségbe mindazt, amit megérintettek. Egy hiányos, börtönőri ruhás mamlasz dolgozott, a szolgáló mögött állva. Míg a lány tenyerét a padlót burkoló köveknek vetve támaszkodott, addig a mögötte ágaskodó nagydarab hátulról, jókora lökésekkel ostromolta. Mély torkából állatszerű hangokat hallatva üzte szerencsétlent, aki mintha minden lökéssel előrébb jutott volna. Levetközni éppen csak annyira vetkőztek, hogy egymáshoz férjenek. A szolgálólány hosszan, kitartóan nyújtózott, de a löketeknek hála, újra meg újra térdre esett, megszakítva az aktust.

- Ejh. – Morgott a férfi, ahogy a nő ereje sokadjára is megadta magát. Égbe meredező vesszőjével dühösen letérdelt és magára rántotta a nőt. Utóbbi fájdalmas nyikkanást hallatott.

A szokásos műsor.

Botorkáltam vissza egykedvűen, szerény priccsemhez. A végkifejletet nem vártam meg. Hiszen mindennapra ugyanaz a forgatókönyv jutott. A férfi belemarkol a nő vékony, rozsdabarna hajába és addig üzi, amíg az élvezetek csúcsára jutva, magját bele nem lövi a szerencsétlenbe. Aztán mintha mi sem történt volna távozik és áll vissza örködni. Vajon miféle juttatásokban reménykedik, hogy csak így oda veti magát az öröknek? Talán a nem létező könyörületességükben bízik, vagy csak egyszerűen több ételt kap? Ringattak vissza az álomba ezek a gondolatok...

Másnap reggel nehezebben ébredtem.

A gyomrom üresen korgott, a nyelvem szárazan tapadt fel a szájpadrálsomra és a szemeim sem engedelmeskedtek nekem. Kíváncsian nyomtam arcomat a hideg rácshoz, remélve, hogy talán meglátom a foghíjas őrt, aki a reggelit hozza. De sehol sem volt. Nem minthogyha akkora kár lett volna azért a száraz víz és lisztsomóért, de mégis nehezebb volt neki vágni a napnak korgó gyomorral.

A folyosón másfajta hangok vertek visszhangot. A katonák felzavart hangyaboly módjára szaladgáltak. Rohanó lépteik otrombán dübögve büntették a kőpadlót.

- Nagy baj lehet, ha még idelent is ekkora a fejtelenség. - Ráncoltam vékony szemöldököm.

Már épp szóra nyitottam a szám, hogy kérdezősködjek, amikor megpillantottam a lépcső tetején egy ismerős, nyurga figurát. Vézna termete és magassága kitűnt. Bármelyik tömegből, messziről felismertem volna. Pislogtam szét a feltörni készülő könnyeimet sebesen, nehogy ismét szem elől veszítsem. A fejtelenséget kihasználva sietett hozzám. Ujjnyi szőke haja rendezetlen kupacban takarta fejét. Zöldeskék szemei feszülten cikáztak veszélyforrások után kutatva. De senki sem állította meg. Öles léptekkel az ajtóhoz sietett, benyúlt a rácson és elkapta a karomat.

- Seraya! – suttoztam, ahogy megéreztem meleg ujjait.

A szívem egyszerre ugrott össze és szökött a torkomba.

A bátyám él és épségben van!

Sietve végig vezettem szemeimet mellkasán. Sehol egy sérülés vagy sebesülés. Egy karc, vagy vágás, ami elcsúfíthatta volna gyönyörű vonásait. Egy folt vagy zúzódás, ami arról árulkodna, hogy fájdalom gyötri. Mindig hibátlan, keményre vasalt, lazuli zekéje délcegen feszült rajta. Aranyozott gombjai katonás rendben szelték végig hosszú mellkasát. S ha csak karikás szemei

és kissé beesett, szeplős arca nem árulkodna róla belül milyen fájdalmak gyötrik, azt hinném minden rendben van.

- Annyira örülök, hogy jól vagy. – Szorította meg sebes csuklómát.

- Én is.

- Nincs sok időm. – rázta meg a fejét.

- Mi történik? – biccentettem a folyosó felé.

- Statárium lépett érvénybe.

- Ho... hogyan?

- Anselm herceg beváltotta a fenyegetését. Összegyűjtötte seregeit és támogatóit. Elhagyta a nyugati határvidéket és egyenesen a főváros felé tart. Trónátvételre készül. Apa beteg, az ország megosztott. Az árulás és a kivégzések híre... – szorította össze az állkapcsát. – Ennél jobb alkalmat keresve sem talál.

Jeges borzongás cikázott keresztül testemen.

- De akkor te

- Miattam ne aggódj! – Simított végig meggyötört arcomon. – A nemesség jelentős része mögöttem áll. Apánk korábbi támogatói is sorra pártolnak át hozzám. Félik őt... de nem annyira, hogy egy süllyedő hajón is mellette maradjanak.

- Mit akarsz tenni?

- A kivégzések két hét múlva esedékes. Addigra Anselm katonái már elérik a fővárost. Míg apánk minden erejével erre koncentrál én kiviszlek titeket! Csak... – feszült pattanásig szögletes állkapcsa. - egy kicsit tarts még ki.

- Anyánk hogy van?

- Őszintén szólva – mosolygott zsíványan. – kettőtök közül te nézel ki szarabbul.

- Hé! – Ütöttem vállon, mire nevetve felszisszent.

- A nyugati toronyban őrzik. Nem rég jártam nála is.

Kurtán bólintottam, ahogy magam elé képzeltem sosem hajló, magabiztos alakját. Vállára omló aranyszín fűrtjeit és bizakodó mosolyát.

- Nem... sérült meg?

- Nem. – Felelte sietve, kitérve őt fürkésző tekintetem elől.

Milyen ostoba kérdés.

Persze, hogy megsérült, hiszen minden bizonnyal őt is kivallatták, ahogy engem, remélve, hogy a fájdalom hatására bevaillunk valami olyasmit, amit sosem követtünk el.

- Ide hallgass! – emelte fel arcomat. - 2 nap. Csupán... 2 napra van szükségem, hogy összeálljon a seregem. És akkor... kiviszlek innen. Eljövök érted. És anyáért is! Megértetted?

Könnyes tekintettel bólintottam.

- Ha pedig levertük Anselmet... leszámolok apánkkal is. – emelte arcát a magasba. – Bosszút állok mindazért, amit veletek tett!

- Ser...

- Már régen meg kellett volna tennem. Akkor talán mindennek elejét vehettem volna.

- Ne mondd ezt! Ez nem a te hibád. – Kerestem meg dühtől izzó íriszét. Amely a börtön sötétje miatt most inkább tűnt erdőzöldnek, mint kéknek.

- Tarts ki még egy kicsit! – Húzott elő a zekéje alól egy fehér anyagba burkolt csomagot. Átdugta a rácson, és homlokon csókolt.

- Tartsd magadnál! És ne veszítsd el a reményt! Visszajövök. Ígérem!

Kurtán biccentettem, majd éppoly gyorsan és észrevétlenül eltűnt, ahogy megjelent. A kezeim megremegetek ígérete hallatán. *Hamarosan vége lesz.*

Seraya sosem ígért még olyat, amit ne teljesített volna. Hántottam le a gyűrött rongyot a csomagról. Ezüstös villanás vakított el, ahogy a penge végén megcsillant a gyenge gyertyafény. Az alkarnyi tör vége elefántcsont markolatban zárult. Közepét egy zöld ékkő díszítette. Akár csak a testvérem szemei.

2 nap. Az semmi.

A tört megkeményedett vérfoltoktól tarka pokrócom alá a rejtettem. Hamarosan véget ér a rémálom és vissza kerülök oda, ahová tartozom. Ahogy az anyám is. És a testvérem? Ő hatalmasabb lesz, mint valaha!

Szinte láttam magam előtt... ahogy vöröslő, királyi talárja roskadozik az arany díszítésektől. A trónterem emelvényéről pillant le rám. Az umbraszín, cirádákkal borított szörnyeteg szájában ücsörög. Büszkén felszegett arca királyi. Éppúgy, mint apánké volt hajdanán, mielőtt túlságosan elragadta volt örület. Parancsait visszaverik a zöld brokáttal bevont márványoszlopok, amelyek úgy magasodnak az égbe, mint gondoskodó óriások karjai. Szerető anya módjára ölelik körbe a termet, aminek zöldesbarna fákat és sasokat mintázó kőburkolatán vadul vonaglanak a négy méteres ablaktáblákból beáradó fény csíkok. S én a jobbán foglalom el helyemet. Nővéreként és hercegnőként. Támaszaként, ami mindig is voltam számára.

Alexandrina

Seraya távozása után néhány órával történhetett.

A nap sárga korongja épp csak finom csókot nyomott a horizontra, amikor kirángattak a cellámból. Egy nagydarab, szakállas alak volt. Fekete, kifejezéstelen szemekkel. Barna, zsíros hajtincsei a homlokába tapadtak. Vasmarokkal szorította meg a felkaromat, és úgy rántott ki a cellából, mintha csak egy rongydarab lennék. Egyetlen mozdulattal dobott át a rácsos ajtón egy másik katona karjai közé. A csuklómra font lánc belém mart, feltépve az egyébként is sebes bőrömet.

- Hova visznek? – kapkodtam a fejem.

Keserű epe tolult a torkomba. *A félelem íze.*

- Hé! - Tartottam ellent mezítlábas talpammal, amikor nem kaptam feleletet. - Jogom van tudni! Én még mindig Reiner király lánya vagyok! Senoria első

Arcomba hirtelen éles fájdalom nyilallott. Egy kérges tenyér csapódott be jobbról, belém fojtva a szavaim mellett a levegőt is! Rövid sikolyom kurtán szaladt végig a folyosón, miközben gyenge lábaim kártyavár módjára omlottak össze alattam. A térdeim hangos reccsenéssel érték talajt. Könny lepte el a szemeimet, és az orromból meleg vér csordult alá.

- Hogy merészeled? – sziszegtem a fogaim között, két rangomat megszégyenítő káromkodás között.

- Kuss legyen! – rivallt rám a szakállas.

A kurva anyádat!

Pillantottam fel rá, ezúttal már csak a szemeimmel szidalmazva.

Ha nálam lenne a töröm... ha nem ragadtak volna el ilyen hirtelen, úgy vágnám pofán, hogy kettészakadna. Lehet, hogy képzetebb nálam, de a düh az én malmomra hajtotta a vizet.

Morogtam kitartóan, izzó tekintettel. S mintha csak a gondolataimban olvasna már lendítette is újra tenyerét.

- Elég lesz. – szólt közbe a másik. Megfeszült a lánc a csuklómon, és talpra ösztökélt.

Bukdácsolva, az orromat szorítva másztam fel a lépcsőn. A világ forgott velem, és a szemeim előtt csillagok táncoltak a pofon nyomán.

Ha Serayát megkoronázzák, ezt százszor visszafizetem.

Minden egyes lépésnél forrt bennem a düh. Annyi megaláztatás, annyi verés, annyi éhezés... hetek óta nyögöm apám kitalált vádjainak terhét, miközben ezek itt valódi bűnösök. Tudta ezt mindenki. Tudták, hogy anyám és én ártatlanok vagyunk. De gyötörtek, mert megtehették. Mert senki nem állt közénk.

Ahogy kiléptünk a börtönből, egy szűk folyosóra vezettek. Mezítelen talpam halk csattanásait tompán verte vissza a kőfal.

Vajon merre mehetünk?

Kémleltem körbe óvatosan, remélve, hogy ezért nem kapok újabb sallert. De a folyosó egyetlen megveszekedett kódarabja sem tűnt ismerősnek. Miért is lett volna?

Hercegnőként messze kerültem a várbörtönt és a katonai szárnyat. Falait fájdalom és halál szaga járta át, amely megülve selyem ruhám ráncain és hajtásain egész nap velem maradt azután. Régebben... már ha csak erre a helyre gondoltam kirázott a hideg.

És most? Most már annyi ideje voltam itt, hogy ez a szag a bőröm alá is beette magát.

Nem sokkal később durva lenvászon zsákot húztak a fejemre.

- Tényleg? – sóhajtottam halkán.

Belöktek egy hintóba, és mielőtt még bármit kérdezhettem volna, megindultunk. Tehetetlenül gurultam jobbra-balra, immár társaság nélkül.

Ki kell jutnom innen. Talán ez az egyetlen és utolsó esélyem a szökésre.

Nem tudtam, hová tartunk, de semmi jóra nem számíthattam. Ez aligha egy könnyed kiruccanás. Lehet, hogy már nincs is két napom. Talán már nem is számít a kivégzésem hivatalos dátuma. Vajon újabb kínzás vár rám? Mert ha csak szélnek akarnának eresztetni, aligha húznának zsákot a fejemre.

Összedörzsöltem csuklóimat, hátha kicsit meglazul a lánc. Egy kicsi rés is elég volna, hogy kicsusszanjon a kezem. De semmi.

Gyerünk már... *kérlek...*

Könyörögtem magamban, a láncoknak, az isteneknek, a szerencsének. Bárkinek, aki hajlandó lenne meghallgatni. A kocsi egy hirtelen bukkánón megrázkódott, a fejem pedig oldalfalnak vágódott.

- A francba! – haraptam ajkaimba, hogy visszafojtsam a kiáltást.

A korábbi ütésre még rájött ez is. A fejem most már kész volt ketté hasadni. Hányinger gyűlt a gyomromban, és összegörnyedtem.

Gyerünk Drina... *ne add fel! Még ne!*

Összeszorítottam a szememet, hogy erőt gyűjtsek. A hányingert lenyelve újra mozgatni kezdtem a karjaimat. A fájdalom csillapíthatatlanul lüktetett, de a vér, ami lassan a tenyerembe csordogált, éberem tartott. Szabadulnom kell. Élnem kell.

Még 2 nap...

Dörzsöltem irdatlanul karjaimat, mire a kocsi, alig negyedóra elteltével, nagy robajjal megállt. Lefagytam.

Odakintről kiabálás hallatszott. Több tucat hang egyszerre, egymás szavába vágva. Düh. Zaj. Tömeg. A vér megfagyott bennem. Ismertem ezt a hangzavart, szippantottam egy mélyet. Füst, fűszerek, vadhús. A levegő sűrű volt és mocskos. Árnyalatnyi pánik mart a torkomba.

A piac.

Erővel rántottak ki a kocsiból. Ezúttal mindkét ór az oldalamnál állt, szorosan közrefogva, így még bukdácsolni sem volt lehetőségem, nemhogy menekülni.

Az erőtlen, alkonyati fény csak gyöngye szálakban furakodott be a zsák szövetei között. S míg a talpam alatt a döngölt föld durva bukkanóival küzdöttem, a tömeg kurjongatott körülöttem. Éreztem a kiáramló leheletek melegét. A sűrűn préselődő testek izzadtságsgaza, és a fáklyák füstje csavarta az orromat. Egy pillanatra megakadt a lábam valamiben, talán egy lépcső élében, de még mielőtt esélyem lett volna felfogni, mi történik, a láncaimnál fogva már fel is rángattak az emelvényre. Térdeim tompa puffanással csókolták meg a kopott deszkát és a karjaimat a hátam mögé csavarták. Felsikoltottam! Olyan erővel rántották hátra a vállaimat, hogy egy pillanatra azt hittem, kiszakadnak a helyükről. S még mielőtt a szemeim előtt cikázó csillagoktól elszédültem volna, lerántották a fejemről a zsákot. Hosszú hajam tincsekben szakadt ki a helyéről, a mozzanat hatására.

- Oh, hogy Cezais cifrázná ki a... - kezdtem dühösen, de elakadt a szavam.

Álmodom?

Pislogtam zavartan, mint aki nem hisz a szemének. Az ő arcát láttam.

Testemet a libabőr egyetlen hullámban szántotta végig. A levegő kiszaladt a tüdőmből, és csak némán tátogtam, ahogy a velünk szemben álló nagyobb emelvényre szegeződött a tekintetem. Közepét egy otromba, magasba szökő fa szerkezet foglalta el. Könnyed szellő lengette gyermeketen a rá akasztott kötelet. Alatta egy négy lábú, viseltes sámli állt. És mellette a legszebb teremtmény, akit valaha látott ez a világ.

Világoszöld szemei zsenge fűszálakra emlékeztek. Még így, a lemenő nap fényében is ragyogtak, noha elgyötört teste már elveszítette korábbi fényét. Csupán egy koszos vászonrongy fedte, mintha valami szakadt hálóing lenne. Bokáit sebek szabdalták. Derékig érő, aranyszínű haja különböző méretű kócokban omlott vállaira és mellkasára. Meggyötört arca lassan felém fordult. Szemeit a könnyek üvegessé tették.

- Anya... - nyögtem, szinte hangtalanul, és a gombóc, ami eddig a torkomban feszített, hirtelen tyúktojás méretűre dagadt.

A sámli mellett állt. Térdei remegtek, de még így is – piszkosan, szakadtan, meggyötörtén – ott volt benne a nemesség, a méltóság.

Végigfuttattam a tekintetem az emelvényen. Mögötte székek sorakoztak, középen egy magas háttámlás, díszesen faragott trónnal, amelynek ülőrészét sötét medvebunda borította. Fölötte Senoria lobogója lengett, a zöldszemű sas, aki tekintélyt parancsoló pillantással ölelte körbe az alatta elterülő erdőt szárnyaival. Az emelvény két oldalán testőrök várakoztak, mozdulatlan falat alkotva. Előtte jókora tömeg gyülemlott már fel. A népek egymást lökdösve toladoktak minél közelebb, de a katonák sziklaszilárdan tartották a távolságot. A csöcselék szemei vadul villogtak – anyámra, rám, az őreimre. És talán épp úgy nem értették, hogyan juthattunk idáig, mint én.

Ők ismerték a királynéjukat. A nőt, aki télen ételt osztott a szegényeknek, aki háború idején maga kötözte a sebesülteket. És ismerték a lányát is. A hercegnőt, aki úgy hasonlított az anyjára, hogy szinte már szentté avatták azelőtt, hogy egyetlen egyszer megpillantották volna.

Az emelvényt döngő léptek zaja töltötte be. A királyi testőrök vastag sorban, palástként ölelték körbe az érkezőt. Egyként haladtak vele, míg el nem érte trónusát. Magas, tekintélyt parancsoló alakja még közöttük is kitűnt. Sosem értettem miért van szüksége egyáltalán testőrökre...

A trónus fájdalmasan nyögött fel izmos teste alatt. Hosszú, rendezetlen, ősz hajszákkal tarkított fekete sörénye vállára omlott. A háború és harc istenére, Lohr-ra emlékeztetett. Széles állát vastag, sötétszínű szakáll borította, ami maga is viselte már a kor fehéres előjeleit. A szigorú, mogorva ráncok négy hullámban szeltek át homlokát, amit a napbarnított arcát tarkító mély hegek már amúgy is kisebb-nagyobb részekre tagoltak. Régi harcok emlékörei.

Világoskék szemei hidegen csillogtak, akár a fagyott tavak. És amikor anyámra, majd rám szegezte tekintetét, a gerincem mentén végigcsorgott a veríték. Egy gonosz árny mosolyként suhant át az arcán. Élvezte, hogy szenvedünk.

Örölete rég túlnőtt már önmagán. Paranoiája eltorzította mindazt, amit valaha szeretett. És ott, abban a szempillantásban, miközben elmerült a fájdalomban, már képtelen voltam felidézni, mikor veszett el mindaz, ami egykor apa és lánya között volt. Mégis mekkora elmebaj kell ahhoz, hogy egy apa ilyen megvetéssel és gyűlölettel nézze tulajdon leányát?

Hiszen nemrég még együtt nevettünk. Táncoltunk a bálokon – én, a kis százszorszép, és ő, az én világom középpontja.

Megengedte, hogy lefessem. Türelmesen, mosolyogva pózolt trónusában, míg én gyér tehetséggel, de annál nagyobb lelkesedéssel ostromoltam ecsetemmel a vásznat. Fürödtem figyelmében, növekedtem dicsérő szavai alatt. És azt hittem - ha valami biztosan - ez örök.

Könnyek homályosították el a látásom.

Milyen szép volt.

Úgy... négy évvel ezelőttig. Akkor még harcba járt. Talán északra vezetett épp hadjáratot... vagy délre. Ki tudja már? De a legtöbb uralkodóval ellentétben, csapatai élén maga is harcba szállt minden alkalommal. És Ethos, a szerencse istenének kegyelméből legtöbbször győzelmet is aratott. Ezen évek alatt a teste töretlenül, ugyanaz a kőkemény, rettenthetetlen bestia maradt... de az elméje lassan bomlásnak indult. Először csak felejtett. Aztán jöttek a dührohamok, a rémálmok. Anyám és az udvari gyógyítók éveken át keresték a gyógyírt, míg végül mindet elbocsátotta maga mellől. Majd engem is. Végül csak Serayát tűrte meg maga mellett.

Ekkor kezdődött a vérontás...

Minisztereket, katonákat, rokonokat végeztetett ki – árulást látott minden mosoly mögött, ármányt minden mozdulatban. Mígnem paranoiája, hogy elárulják teljesen átcsapott feje fölé és ő elveszítette a küzdelmet. Így kerültünk ide...

Vezettem le szemeimet üres kékségéről a kopott deszkapadlóra. Nem érdemelt szánalmat. Megbocsátást pedig végképp nem. Kutattam kétségbeesetten az öcsém után.

Hol vagy Ser? Hol késlekedsz már eddig? És hol van az a trón melletti hely, ami mindig neki van fenntartva?

Talán tudta, mi történik. Talán már mozgásba lendült...

Igen! Biztosan!

Sosem hagyta minket magunkra!

Meztelen lábfejemmel türelmetlenül doboltam a deszkán. Szemeim akaratlanul újra, meg újra visszapillantottak, a szélben lengedező kötélre. Aztán a látóterem sarkában megjelentek ők. Két fekete, csuklyás alak. Bőrük napbarnított volt ujjatlan mellényük alatt. Hideg szél simított végig remegő testemen. És nem értettem Ők miért nem fáznak. Szenvtelen arccal a király felé fordultak. Ismerős volt a látvány... *de hol láttam már őket...?*

És akkor beugrott.

Tavaly volt...Egy nyilvános kivégzés alkalmával, amin kivételesen én is részt vehettem. A fekete ruhás fickók... hóhérok voltak.

Megdermedtem. A mellkasom vadul süllyedt és emelkedett. A remegés elárasztott, a fogaim összekoccantak – ez már nem a hideg volt. A rettegés bénított le. Kapkodtam a levegőt...

- Ne... – nyögtem halkan. Előre lendültem.

- Ne... - A szemembe könnyek gyűltek. Zihálva küzdöttem, hogy elég levegőhöz jussak. A testem megfeszült, felküzdöttem magam a térdeimről, és előrelendültem.

- Neee! – ordítottam kétségbeesetten, de a jobbomon álló őr könyöke az arcomba csapódott.

A világ megbillent. Tompa puffanással csapódtam az emelvényhez, s a fülem éles sípolásba kezdett. Arcomat meleg vér öntötte el.

A világ lassított felvétellé vált. Apám hangja a háttérben elmosódott, érthetlenné torzult. Minden túl gyorsan történt!

Összegörnyedtem. A világ megállíthatatlan sebességgel forgott körülöttem. Sötét foltok úsztak a látóteremben, s csak a sípolás maradt állandó. A torkomban hányinger kavargott, de mégis fel akartam kelni.

Fel kellett kelnem.

Emeltem meg a fejem, de mielőtt talpra állhattam volna, egy csizma taposott az arcomba. Roppanva feszült meg az állkapcsom. A súly szinte agyonnyomott, ahogy belepréselt a deszkákba. Lihegve, zokogva nyöszörögtem.

Ő már becsukta a szemeit. Az arca békés volt. Ajkai alig észrevehetően mosolyra görbültek.

És ez volt az utolsó kép, amit láttam róla, mielőtt zsákot húztak a fejére.

A szívem egyetlen mozdulattal tört ketté, amikor kirúgták alóla a sámlit.

Talán csak másodpercek voltak. Talán percek. Nem tudtam. Csak a sebet éreztem, ami a mellkasomban keletkezett, s amely patakokban ontotta magából áttetsző, forró vérének összeszorított szemeimen keresztül is. Forróság öntötte el az arcom és nem maradt levegőm. A világ elnémult. Mintha csak víz alá dugták volna a fejemet.

Kiáltani akartam. Mozdulni. De a testem cserbenhagyott. A valóság megtagadta tőlem a cselekvés jogát és bődületes súlyként telepedett rám.

Én következtem.

A csizma leemelkedett rólam, két kar durván a hónom alá nyúlt. Megemeltek. Felkapartak a földről.

De már nem számított, hunytam le szemeimet. *Nem számított.*

Omlottam össze zokogva karjaikban, és hagytam, hogy elragadjanak. Dobjanak csak mellé...

Ám nem mozdultunk.

Egy hírnök érkezett. Lihegve zuhant apám elé, arca vöröslött, hangja elcsuklott. Apám megmerevedett. Éles arccsontján komor árnytömeg szaladt végig. Felpattant a trónjáról, keresztül nézett rajtam, majd eltűnt az emelvényről. A katonák értetlenül toporogtak. A tömeg sustorgott.

És én ott maradtam... egyedül... térdre hullva...

A világ pedig lassan homályba veszett körülöttem.

Ekkor láttam utoljára...

Hyang

2 nappal később. Chensonia, Senoria nyugati szomszédországa.

Délelőtt tíz óra után járhattunk, mikor beléptem Lenard király dolgozószobájába. A levegő viaszpecsétek szagától, és régi pergamen illattól volt súlyos. Hatalmas, leginkább könyvespolcokkal és aranyozott szalagbojtokkal körbe vett tükrök fedték a terem barackszín falait. A mennyezetig érő üvegtáblák mögül napfény szűrődött be, de épp csak annyi, hogy megcsillanjon a falakra függesztett selyemszalagok aranyló szálain. Jobb oldalt faragványos Ion oszlopok sora különítette el a király magán könyvtárát. Galéria szerű elhelyezkedésének köszönhetően, több száz könyvnek és tekercsnek adott otthont a zsúfoltság hatását elkerülve. A szoba 'királyi ékszere' a bal oldali emelvényen kapott helyet. Egy vörös, bársonnyal borított, mahagónifa ülőalkalmatosság, amely messze kiemelte a helyiség ódon hangulatát. Természetellenesen tökéletes harmóniát teremtve a díszes üvegtáblák, fali freskók, bőrkötéses kódexek, valamint a dolgozóasztal között. A kézifaragású szék felső részét, mintegy 'koronáját' szarvas mintázatok borították. Amelyek a fa Cezais adta vörös színétől szinte életre keltek. Testük kacskaringós íveket írt le a háttámla körül. Tekintélyt parancsoló. Kétségkívül. De sajátos nyugalmat is árasztott. Nem hiába volt a király egyik kedvenc helyisége a palotában. Két lépésre a dolgozóasztaltól megálltam, és mélyen meghajoltam. Tekintetem a szőnyeg mintáiba fűrődött. A tartásom ösztönös volt. Nem pusztán az udvariasság, valódi tisztelet vezérelte.

- Hívatott, felség?

A király az asztal mögött ült. Fáradtnak tűnt. Beesett szemeit a kérvények fölé hajtotta, ajkai meg-megrezdültek, mintha magában mormogna. Mióta utoljára láttam, valami megváltozott benne. Az oldalt álló, magas alak felém pillantott. Aztán enyhén köhintett.

Gregory volt az. Mesterem, régi társam, legjobb barátom. Az a fajta ember, akire rá lehetett bízni egy hadosztály sorsát, vagy egy titkot, amit senki más nem tudhatott. De teljesen elvesztette az eszét, ha az édesanyja barackospitéjéről volt szó.

Előrébb léptem és újra fejet hajtottam. Egyenruhám simán feszült a vállamon, a kard a derekamon, velem együtt mozdult. A köhintés megtette a hatását.

- Oh! Hát te vagy az, fiam! – nézett fel a király kisvártatva. Hangja meglepetten csendült.

Fölállt, és sietve átszelte a termet. Nem nyújtott kezet. Ehelyett a maga szertelen módján megölelt, mintha nem katonáját, hanem rég nem látott rokonát üdvözlőné.

Zavarba hozott a közvetlensége – mert sosem tudtam kezelni az efféle megnyilvánulásokat –, de nem húzódtam el. Évek óta szolgáltam már, és mindig apai szeretettel fordult felém. Aztán hátrébb lépett, és hosszan végigmért.

- El sem hiszem. Olyan rég volt már... – kereste meg lesütött szemeimet. – Mikor is? Egy, vagy másfél éve hogy elmentél?

- Pontosan tizenkilenc hónapja, felség – feleltem.

- Igen... igazad van. Oly rég volt – sóhajtott halkan.

A hangja alig észrevehetően megremegett. De gyorsan úrrá lett rajta és elmosolyodott. Mutatóujját megemelve, apáskodva folytatta.

- Pedig küldtettem üzenetet, nem is olyan rég! Hogy az északi lázongások leverése után térj vissza nyomban! Te meg, te engedetlen, még két hónapig ott maradtál!

- Bocsásson meg felség. Úgy éreztem, mint parancsnoknak, kötelességem utolsóként hazatérni. Szerettem volna én magam felügyelni a táborbontás és a csomagolás utolsó részleteit is.

- Igen. – nevetett. – Hiszen te mindig is ilyen voltál. Alapos és körültekintő. Köszönöm neked. – veregette meg a vállamat. – Nagyon szépen helyt álltál. Jutalmad nem is fog elmaradni.

- Csak a kötelességemet teljesítettem, felség – feleltem, de dicsérete enyhítő kenceként hatott a hónapok alatt elszenvedett sérüléseimre, amelyek az egyenruha alatt borították testemet.

A király lassan visszaballagott az asztalához. Mozdulatai erőtlének voltak, közel sem olyan határozottak, mint régen. Gerince görnyedt. Középhosszú, barna haja rendezetlen tincsekben hullott az arca köré, szemei alatt sötét árkok húzódtak. Bőre erősen verejtékezett. Ezt nem lehetett csak a kor rovására írni. Váltottunk gyors pillantást Gregoryval, aki észrevétlenül megrázta a fejét.

- Remek. – Dünnyögte magában és a fiókból előhúzott egy kis pamutcsomagot. Egyetlen mozdulattal kioldotta a csomót, és anélkül, hogy bármit mondott volna, egy nagy darab krumplicukrot nyomott a szájába.

Van, ami nem változik.

Nyugtáztam elégedetten, miközben felém nyújtotta az édességet. Egy halk „nem, köszönöm” hagyta el a száját, mire mosolyogva bólintott.

- Ha megengedi felség... - kezdtem bele bizonytalanul, mire Gregory összeráncolta vaskos szemöldökét és újra megrázta a fejét, ezúttal valamivel határozottabban.

- Beszélj csak – dünnyögte tele szájával, ahogy hátradőlt.

- Jól gondolom, hogy nem csupán a visszatérésem okán hívatott? Ha megbocsájtja nekem... gondterheltnek tűnik.

Lenard nem válaszolt azonnal. Hosszan nézett maga elé, majd egy fáradt mosoly jelent meg az arcán. Kezeit a karfán pihentetve, fáradtan dőlt hátra székében.

- Tudtam, hogy te észreveszed. Nem hiába töltöttél annyi időt mellettem.

Igaza volt.

Ruhája gyűrött, bohókás szakála fénytelen és homlokának ráncai elmélyültek. Mindig békés, mogyoróbarna szemei véresek voltak. A gyászt még ő sem tudta leplezni.

- Talán... Senoria helyzete nyomasztja ennyire?

- Senoria, a testvérem... az emberek. Seraya. – Elhallgatott egy pillanatra. – És Drina... miatta aggódom a legjobban – mondta halkán. – Olyan fiatal még...

Fájdalom futott át az arcán, és én nem tudtam nem észrevenni, ahogy a hangja megremeg, amikor a nevét kimondja. A tekintetében volt valami több. Nemcsak politikai aggodalom... személyes veszteség.

- A tanács ma sem hozott döntést. - Lenard hangjában keserűség csengett, amikor erről szólt.

- Csupán idő kérdése – mondta – hogy Anselm herceg emberei áttörjék a Palota védelmét. És ha sikerül...

Nem fejezte be a mondatot. Nem is kellett. Pontosan értettem.

- Hogy lehetséges ez? – kérdeztem. – Chensonia közbelépése nélkül Anselm átveszi az uralmat. Ugyan kinek származna előnye ebből?

- A baloldali államtanácsosnak biztosan. – folytatta fáradtan. – Amellett, hogy rokonságban állnak, hosszú ideje, nyíltan a herceg pártját fogja.

Bólintottam. Mindig is tudtam, hogy a politika mocskosabb, mint bármelyik csatatér.

- Már így is túl sokan haltak meg – tette hozzá.

Tudtam, kire gondol. A neve kimondatlanul is ott lüktetett közöttünk.

Charlore királyné.

Nem voltam naiv. Az évek alatt elég időt töltöttem a király oldalán ahhoz, hogy észrevegyem: a gyász, amit viselt, nem csupán egy sógornő iránt érzett fájdalom volt.

Több annál. Mélyebb. És sokkal személyesebb. De nem volt jogom rákérdezni.

- A vérontást csak úgy állíthatjuk meg, ha közbelépünk – mondtam. – Seraya hercegről van valami hír?

- Egyelőre semmi biztos. – Töltötte meg aranyszínű serlegét borral. - A tegnapi hírnök szerint a trónörökös mozgósította a rendelkezésére álló csapatokat, amikor megtudta, hogy előrehozták a kivégzést.

Megfeszültek az állkapcsom izmai. Tudtam, mire fut ki a mondandója. És ő sem kertelt tovább.

- Nem tudta megakadályozni. Nem volt elég ideje és katonája. A testvérem... nem tűri az árulást. Feltehetően a koronaherceg maga is elesett a harcban.

- Ha nem, Reiner király akkor is végzett volna vele – fejeztem be a mondatát.

Hangom tompán visszhangzott a könyvtár csendjében. A király lehunyta a szemét, és megitta borának maradékát. Egyetlen korttyal.

Csend letelepedett közénk. Nem volt mit mondani. A veszteség súlya nehézzé tette a levegőt. És én csak figyeltem őt. Világosszínű szemeit, amelyek most üresnek tűntek. Az ujjait, ahogy a kupája peremét simogatja. Az arcát, amelybe a fájdalom mintha csak újabb vonalat szántott volna.

- Felség... – szólítottam meg óvatosan, amikor úgy éreztem, megérett rá a pillanat. – A tiszt... akit hetekkel ezelőtt a senioriai törvényszék közelébe küldtem... jelentést tett ma reggel.

Felpillantott. Tekintetében remény csillant.

- És?

- Úgy tűnik, a hercegnő... még életben lehet.

A kupa kiesett a kezéből. Tompa puffanással ért földet.

- Ez biztos?

- Biztosat sajnos nem mondhatok. De a jelentés szerint a királyné kivégzése után a várbörtön egyik tömlöcébe zárták. Ha csak... – nem fejeztem be.

- Folytasd – nyögte.

- Ha Anselm herceg még nem jutott be a kastélyba, talán... még mindig ott lehet.

- Gregory! – mennydörögte a király. Felpattant, a szeme vadul égett!

- Felség? – lépett elő a háttérből testőre és titkára egyszemélyben.

- Azonnal hívd a királyi titkárt!

- Igenis, felség! – válaszolta, és döngő léptekkel kiviharzott.

Lenard arca elkomorult, szeme sarkában vad elszántság villant.

- Mire készül, felség?

- Hát nem egyértelmű? – kérdezett vissza, miközben félresöpörte az asztalon heverő pergameneket. A tiszta papíros, amit fiókjából húzott elő lobogóként libbent a levegőben. Tompa puffanással ért asztalt, s még mielőtt feleszmélhetett volna, a király már el is vette tisztaságát pennájával. Düh, félelem, elszántság. Mind ott volt a mozdulataiban. És valami más is: a csendes, meghazudtolhatatlan erő, amellyel mindig is uralkodott.

- Közbelépek! – mondta, és a szó nem tűrt ellentmondást.